

ΡΟΖΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΑΓΡΙΟ ΘΥΜΑΡΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Άγριο θυμάρι**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Wild Mountaing Thyme

Από τις Εκδόσεις Hodder and Stoughton, Λονδίνο 2013

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rosamunde Pilcher

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Rosamunde Pilcher, 1978

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Monica Quintana/Arcangel

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2001, με τον τίτλο «Το άγριο θυμάρι»

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Νοέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3312-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3313-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishes since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΣΑΜΟΥΝΤ ΠΙΛΤΣΕΡ

ΑΓΡΙΟ ΘΥΜΑΡΙ

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

*Μαζεύοντας κοχύλια
Δίδυμα αστέρια
Σεπτέμβρης
Το λιοντάρι που κοιμάται
Το άδειο σπίτι
Το τέλος του καλοκαιριού
Χειμερινό ηλιοστάσιο*

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

*Ο γυρισμός
Η μέρα της καταιγίδας
Η άλλη όψη
Λουλούδια στη βροχή
Το γαλάζιο δωμάτιο
Το καρουζέλ
Φωνές το καλοκαίρι
Χιόνι τον Απρίλη*

Στον Ρόμπιν και την Κίρσι και τον Όλιβεο

1

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Παλιά, πριν δημιουργηθεί η παράκαμψη, ο κεντρικός δρόμος διέσχιζε την καρδιά του χωριού με μια ατελείωτη ουρά αυτοκινήτων που απειλούσε να εξαφανίσει τα καλαίσθητα σπίτια και τα μικρά μαγαζάκια με τις τριφάτσες βιτρίνες τους. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που το Γούντμπριτζ δεν ήταν παρά ένα πέρασμα, μια ενδιάμεση στάση, και τίποτε άλλο.

Από τότε όμως που άνοιξε η παράκαμψη τα πράγματα άλλαξαν. Προς το καλύτερο, είπαν οι κάτοικοι. Προς το χειρότερο, είπαν οι καταστηματάρχες, οι ιδιοκτήτες χώρων στάθμευσης και ο διευθυντής του εστιατορίου όπου συχνάζαν οι περαστικοί φορτηγατζήδες.

Οι κάτοικοι του Γούντμπριτζ μπορούσαν πλέον να πηγαίνουν για ψώνια και να περνούν τον δρόμο χωρίς να φοβούνται για τη ζωή τους και χωρίς να τραβούν το λουρί των σκύλων τους. Τα Σαββατοκύριακα, παιδιά με καφετιά βελούδινα καπέλα τζόκεϊ τραβηγμένα ως τα φρύδια τους, ανεβασμένα στη ράχη δασύτριχων αλόγων, κατευθύνονταν προς τις τοπικές λέσχες, ενώ παντού λάμβαναν χώρα ανοιχτές εκδηλώσεις, δεξιώσεις σε κήπους και φιλανθρωπικά μπαζάρ. Η καφετέρια των φορτηγατζήδων έγινε ακριβό ντελικατέσεν, το ετοιμόρ-

ροπο καπνοπωλείο πουλήθηκε σε έναν καταπληκτικό νεαρό που το μετέτρεψε σε παλαιοπωλείο και ο εφημέριος είχε αρχίσει να διοργανώνει το καλοκαιρινό φεστιβάλ για τον εορτασμό των τριακοστών γενεθλίων της γοθθικής εκκλησίας του.

Το Γούντμπριτζ είχε ξαναβρεί την ταυτότητά του.

Οι δείκτες στο καμπαναριό της εκκλησίας έδειχναν δώδεκα παρά δέκα εκείνο το τσουχτερό πρωινό του Φεβρουαρίου όταν ένα μεγάλο, παλιό Volvo έστριψε στη γωνία στο σαγκατοποιείο και άρχισε να κατηφορίζει αργά τον κεντρικό δρόμο με τα φαρδιά πλακόστρωτα πεζοδρόμια. Ο νεαρός άντρας στο τιμόνι μπορούσε να δει ως πέρα μακριά, αφού ο δρόμος ήταν άδειος και η ορατότητα ανεμπόδιστη. Έτσι, πρόσεξε τη γοητευτική ανομοιομορφία των σπιτιών και των καταστημάτων με τις στρογγυλεμένες προσόψεις, την ελκυστική προοπτική του τοπίου ευθεία μπροστά και είχε μια φευγαλέα εικόνα από τα παισιωμένα με ιτιές λιβάδια στο βάθος. Πάνω ψηλά, σε έναν χειμωνιάτικο ουρανό γεμάτο ταξιδιάρικα σύννεφα, ένα αεροπλάνο βουτούσε προς το Χίθροου. Κατά τα άλλα, επικρατούσε ησυχία και δε φαινόταν ίχνος ανθρώπου πουθενά.

Το αυτοκίνητο πέρασε μπροστά από μια φρεσκοβαμμένη παμπ με δύο μικρά δαφνόδεντρα σε γλάστρες εκατέρωθεν της εισόδου· από ένα κομμωτήριο – Κομμώσεις Κάρολ· από μια κάβα με τρίφαση, χοντρή βιτρίνα και ένα παλαιοπωλείο γεμάτο πανάκριβες αντίκες που είχαν δει καλύτερες μέρες.

Έφτασε στο σπίτι. Πάρακαρε το αυτοκίνητο κοντά στο πεζοδρόμιο και έσβησε τη μηχανή. Ο ήχος από το αεροπλάνο έσβησε παλλόμενος μέσα στην πρωινή σιγαλιά. Ένας σκύλος γάβγισε, ένα πουλί κελάηδησε, θαρρείς παρασυρμένο από μια αραιή λιακάδα που θύμιζε άνοιξη. Βγήκε από το αυτοκίνητο, έκλεισε την πόρτα με βρόντο και στάθηκε μπροστά στην επίπεδη, συμμετρική πρόσοψη του σπιτιού χαζεύοντας τον ρόδακα στον φεγ-

γίτη της εξώπορτας και τις αρμονικές διαστάσεις του κτιρίου.

Ένα σπίτι που κρατούσε καλά κρυμμένα τα μυστικά του, σκέφτηκε.

Ανέβηκε τα σκαλοπάτια και χτύπησε το κουδούνι. Ήταν μπρούντζινο και καλογυαλισμένο, όπως και η λεοντοκεφαλή στο ρόπτρο. Η πόρτα ήταν βαμμένη κίτρινη, καινούργια και αστραφτερή, χωρίς ούτε ένα σημάδι, ούτε μια γρατσουριά. Στη σκιά του σπιτιού, όπου δεν το έβλεπε ο ήλιος, έκανε κρύο. Ανατρίχιασε, παρά το χοντρό μπουφάν του, και ξαναχτύπησε το κουδούνι. Ακούστηκαν βήματα και την αμέσως επόμενη στιγμή η κίτρινη εξώπορτα άνοιξε.

Πρόβαλε ένα κορίτσι, κάπως θυμωμένο – σαν να την είχαν διακόψει, σαν να την είχε ενοχλήσει το κουδούνι, και ήθελε να τελειώνει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Είχε μακριά, κατάξανθα μαλλιά και φορούσε ένα στενό μπλουζάκι που διέγραφε τα περισσότερα κιλά της, ποδιά, κάλτσες ως το γόνατο και ένα ζευγάρι κατακόκκινα δερμάτινα τσόκαρα.

«Ναι;»

Ο νεαρός χαμογέλασε και είπε «καλημέρα», και η ανυπομονησία της μεταμορφώθηκε αμέσως σε κάτι εντελώς διαφορετικό. Είχε καταλάβει ότι δεν είχε έρθει για το κάρβουνο, ούτε έκανε έρανο για τον Ερυθρό Σταυρό· απλώς ήταν ένας ψηλός και εμφανίσιμος νεαρός, με μακριά πόδια, ξεβαμμένο τζιν και γένια όπως των Βίκινγκς.

«Αναρωτιόμουν αν η κυρία Άρτσερ είναι στο σπίτι».

«Λυπάμαι», απάντησε η κοπέλα και η έκφρασή της το επιβεβαίωσε. «Αλλά φοβάμαι πως όχι. Σήμερα έχει πάει στο Λονδίνο. Για ψώνια».

Υπολόγισε πως το κορίτσι ήταν γύρω στα δεκαοκτώ και αν έκρινε από την προφορά της, θα 'λεγε πως ήταν Σκανδιναβή – μάλλον Σουηδέζα.

Της είπε, τάχα θλιμμένα: «Το έχει η μοίρα μου φαίνεται. Θα έπρεπε να είχα τηλεφωνήσει... Έλεγα να το αφήσω στην τύχη και να έρθω να τη δω».

«Είστε φίλος της κυρίας Άρτσερ;»

«Παλιός γνώριμος της οικογένειας. Αλλά έχουμε χαθεί. Ήμουν περαστικός –ανεβαίνω στο Λονδίνο από τα δυτικά– και είπα να περάσω να πω ένα γεια. Μια ιδέα ήταν μόνο. Δεν πειράζει...»

Και, φανερά λυπημένος, έκανε πως φεύγει. Όπως ακριβώς ευχόταν, το κορίτσι τον εμπόδισε.

«Όταν επιστρέψει, θα της πω ότι περάσατε. Θα έχει γυρίσει για το απογευματινό τσάι».

Ο νεαρός είπε: «Ακόμη είναι δώδεκα το μεσημέρι. Δε με βλέπω να μένω ως τότε. Ας είναι, κάποια στιγμή ίσως ξαναβρεθώ στα μέρη σας». Κοίταξε τον δρόμο σαν να έψαχνε κάτι. «Κάποτε υπήρχε μια μικρή καφετέρια εδώ...»

«Όχι πια. Έχει γίνει ντελικατέσεν».

«Ε, τότε ίσως πάω στην παμπ για ένα σάντουιτς. Έχω να φάω από το πρωί». Της χαμογέλασε. «Αντίο λοιπόν. Χάρηκα για τη γνωριμία». Γύρισε και έκανε να φύγει. Διαισθανόταν τον δισταγμό της κι ύστερα την απόφασή της, λες και την είχε κατευθύνει ο ίδιος.

«Θα μπορούσα...» του είπε.

Με το ένα του πόδι ήδη στο πρώτο σκαλοπάτι, γύρισε.

«Τι θα μπορούσες;» τη ρώτησε.

«Στ' αλήθεια είστε φίλος της οικογένειας από παλιά;»

Ήθελε τόσο πολύ να πάψει να αμφιβάλλει.

«Ναι, στ' αλήθεια είμαι. Ωστόσο, δεν μπορώ να το αποδείξω».

«Θέλω να πω, πήγαινα να ετοιμάσω κάτι για μένα και το μωρό. Θα μπορούσα να φτιάξω κάτι και για σας».

Την κοίταξε επικριτικά, και η κοπέλα κοκκίνισε.

«Πολύ απερίσκεπτο εκ μέρους σου. Είμαι σίγουρος ότι σε έχουν προειδοποιήσει, ξανά και ξανά, για τους άγνωστους που χτυπούν κουδούνια».

Έδειχνε αναστατωμένη. Προφανώς και την είχαν προειδοποιήσει.

«Αυτό είναι το θέμα. Αν είστε φίλος της κυρίας Άρτσερ, η κυρία Άρτσερ θα ήθελε να σας ζητήσω να περάσετε μέσα».

Ένωθε μόνη, και μάλλον βαριόταν, όπως όλες οι εσωτερικές νταντάδες – ένα από τα κακά του επαγγέλματος.

«Δε θέλω να σου δημιουργήσω πρόβλημα», της είπε.

Άθελά της πήγε να χαμογελάσει.

«Δε νομίζω ότι θα υπάρξει τέτοιο θέμα».

«Κι αν κλέψω τα ασημικά; Ή προσπαθήσω να σε βιάσω;»

Για κάποιον περίεργο λόγο, δε φάνηκε να ανησυχεί στο ελάχιστο. Μάλλον το πήρε για αστείο, για κάτι καθησυχαστικό. Μάλιστα, της ξέφυγε και ένα μικρό, συνωμοτικό γέλακι.

«Αν το τολμήσετε, θα φωνάξω τόσο δυνατά, που θα έρθει όλο το χωριό να με σώσει. Στο Γούντμπριτζ όλοι γνωρίζομαστε μεταξύ μας. Και όλη την ώρα μιλάμε. Γλώσσα δε βάζουμε μέσα. Δεν έχουμε μυστικά».

Παραμέρισε και άνοιξε την κίτρινη πόρτα διάπλατα. Ένας μακρύς, όμορφος διάδρομος αποκαλύφθηκε προσκαλώντας τον να περάσει.

Ο νεαρός άντρας τάχα κοντοστάθηκε κι ύστερα ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει», είπε και διάβηκε το κατώφλι ακολουθώντας την κοπέλα, με την έκφραση του ανθρώπου που έχει επιτέλους, διστακτικά, πειστεί. Η νταντά έκλεισε την πόρτα. Την κοίταξε χαμηλώνοντας το βλέμμα. «Και τώρα μπορεί να χρειαστεί να υποστείς τις συνέπειες».

Το κορίτσι γέλασε ξανά, ενθουσιασμένη με την απρόσμε-

νη περιπέτεια. «Θα θέλατε να βγάλετε το παλτό σας;» ρώτησε με ύφος οικοδέσποινας.

Ο άντρας δέχτηκε και της το έδωσε να το κρεμάσει.

«Αν επιθυμείτε, ελάτε στην κουζίνα. Θα θέλατε μια μπίρα ίσως;»

«Ευχαριστώ».

Την ακολούθησε στον διάδρομο που οδηγούσε στο πίσω μέρος του σπιτιού, στη σύγχρονη κουζίνα που έβλεπε στο νότιο μέρος του κήπου και τέτοια ώρα ήταν λουσμένη στη λιακάδα. Όλα έλαμπαν από καθαριότητα και τάξη: οι αστραφτερές επιφάνειες, ο καλογουλισμένος φούρνος, τα ανοξείδωτα σκευή, το λουστραρισμένο ξύλο. Το πάτωμα ήταν στρωμένο με μπλε και λευκά πλακάκια που έμοιαζαν πορτογαλικά. Στο περβάζι υπήρχαν φυτά και ένα τραπέζι δίπλα στο παράθυρο είχε στρωθεί για το μεσημεριανό γεύμα. Είδε το παιδικό κάθισμα, το γυαλιστερό πλαστικό σουπλά, τα μικρά κουταλάκια, την κουπίτσα με σχέδιο της Beatrix Potter.

«Έχεις να φροντίσεις ένα μωρό», της είπε.

Είχε πάει στο ψυγείο να του φέρει μια μπίρα. «Ναι». Έκλεισε την πόρτα του ψυγείου και πήγε να ξεκρεμάσει μια κούπα από έναν γάντζο πάνω από τον καλογουλισμένο μπουφέ. «Είναι εγγονός της κυρίας Άρτσερ».

«Πώς τον λένε;»

«Τόμας. Αλλά τον φωνάζουμε Τομ».

«Και πού είναι τώρα;»

«Στην κούνια του, παίρνει τον πρωινό του ύπνο. Σε λίγο θα πάω να τον φέρω, γιατί πρέπει να φάει το μεσημεριανό του».

«Πόσο μεγάλος είναι;»

«Δύο ετών».

Του έδωσε την μπίρα και την κούπα και εκείνος την άνοιξε και την άδειασε προσεκτικά, για να μην κάνει αφρό.

«Υποθέτω πως μένει εδώ, έτσι δεν είναι; Θέλω να πω, οι γονείς μάλλον λείπουν...»

«Εδώ ζει». Το χαμογελαστό πρόσωπο με τα λακκάκια συννέφιασε. «Είναι πραγματικά θλιβερό. Η μητέρα του έχει πεθάνει». Έσμιξε τη φρύδια της. «Περίεργο, όμως, που δεν το γνωρίζατε».

«Σου είπα ότι με τους Άρτσερ έχουμε χαθεί. Έτσι, δεν είχα ιδέα. Πραγματικά λυπάμαι πολύ».

«Σκοτώθηκε σε αεροπορικό δυστύχημα. Επέστρεφε από διακοπές στη Γιουγκοσλαβία. Ήταν το μοναχοπαίδι τους».

«Και τώρα έχουν αναλάβει τη φροντίδα του εγγονού τους;»

«Ναι».

Ήπια μια γερή γουλιιά μπίρα – ήταν δροσερή και απολαυστική.

«Και ο πατέρας;»

Το κορίτσι τού είχε γυρίσει την πλάτη – είχε σκύψει μπροστά από τον ανοιχτό φούρνο και κάτι κοιτούσε. Η κουζίνα μοσχοβόλησε και του έτρεξαν τα σάλια. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο πολύ πεινούσε.

«Ήταν χωρισμένοι. Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτόν». Έκλεισε τον φούρνο και ίσιωσε τη ράχη της. Για άλλη μια φορά τον κοίταξε καχύποπτα. «Νόμιζα πως το ξέρατε και αυτό».

«Τίποτα δεν ξέρω. Έλειπα από τη χώρα για ένα διάστημα. Πρώτα στην Ισπανία και μετά στην Αμερική».

«Μάλιστα... Κατάλαβα». Κοίταξε το ρολόι. «Αν σας αφήσω μόνο, θα έχετε πρόβλημα; Πρέπει να πάω να φέρω τον Τόμας».

«Αν είσαι σίγουρη ότι δε θα ξαφρίσω τα μαχαιροπίρουνα...»

Την πείραζε και εκείνη αναθάρρησε και χαμογέλασε ξανά.

«Δε νομίζω πως θα κάνατε κάτι τέτοιο».

Ήταν τόσο ροδαλή και γαλακτερή!

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε.

«Χέλγκα».

«Από τη Σουηδία είσαι;»

«Ναι».

«Είναι τυχεροί οι Άρτσερς που σε έχουν».

«Κι εγώ το ίδιο. Η δουλειά είναι καλή και τα αφεντικά μου καλοσυνάτα. Είναι κορίτσια που πηγαίνουν σε φριχτά σπίτια. Έχω να σου πω πολλές ιστορίες».

«Τα απογεύματα πηγαίνεις σε μαθήματα;»

«Ναι. Αγγλικά και ιστορία».

«Τα αγγλικά σου είναι εξαιρετικά».

«Κάνω και λογοτεχνία. Τζέιν Όστεν».

Έδειχνε τόσο υπερήφανη, που ο άντρας γέλασε.

«Άντε, Χέλγκα, πήγαινε να φέρεις το μωρό. Πρέπει να παραδεχτώ ότι πεθαίνω της πείνας».

Για έναν περιεργό λόγο η κοπέλα ξανακοκκίνησε κι ύστερα έφυγε και τον άφησε μόνο στην αστραφτερή, ηλιόλουστη κουζίνα.

Καθόταν και περίμενε. Την άκουσε να ανεβαίνει τις σκάλες, άκουσε τα βήματά της στο δωμάτιο επάνω. Άκουσε τη φωνή της, απαλή και ήρεμη, κουρτίνες που άνοιγαν. Άφησε κάτω την μπίρα του, σηκώθηκε και, ακροπατώντας σχεδόν, διέσχισε τον διάδρομο και άνοιξε την πόρτα κάτω από τη σκάλα. Μπήκε μέσα. Όλα στη θέση τους: τα εμπριμέ υφάσματα, το μεγαλοπρεπές πιάνο, τα τακτοποιημένα ράφια, οι διακριτικές υδατογραφίες. Στο τζάκι με τη μαντεμένα σχάρα υπήρχαν ξύλα, αλλά ήταν σβηστό. Παρ' όλα αυτά, το δωμάτιο ήταν ζεστό λόγω της κεντρικής θέρμανσης και ο χώρος μοσχοβολούσε υάκινθους.

Η ευπρέπεια, η τάξη, αυτός ο αέρας καλοαναθρεμμένης, εύπορης αυταρέσκειας τον εκνεύριζε μια ζωή. Αντιθέτως, αυ-

τό που πάντα του άρσεσε ήταν ανακατεμένα κουβάρια και πλεκτά, σκόρπιες εφημερίδες, ένας σκύλος ή μια γάτα πάνω σε ένα οικείο μαξιλάρι. Δεν υπήρχε τίποτε από αυτά όμως. Μόνο το μονότονο χτύπημα του ρολογιού στο ράφι πάνω από το τζάκι προόδιε κάποιου είδους δραστηριότητα.

Άρχισε να περιφέρεται στον χώρο. Το μεγάλο πιάνο λειτουργούσε ως αποθήκη φωτογραφιών. Ο κύριος Άρτσερ, με ψηλό καπέλο, επεδείκνυε ένα δευτερεύουσας σημασίας μετάλλιο με το οποίο τον είχε τιμήσει η Βασίλισσα στο Μπάκιγχαμ· το μουστάκι του σαν οδοντόβουρτσα, το πρωινό του σακάκι τσιτωτό πάνω από το διογκωμένο στομάχι του. Η κυρία Άρτσερ, γλυκό κορίτσι, τη μέρα του γάμου της. Το μωρό, ανακαθισμένο πάνω σε ένα γούνινο χαλάκι. Και η Τζανέτ.

Πήρε στα χέρια του την κορνίζα και την κοίταξε. Όμορφη, όπως πάντα. Και σέξι, με έναν ιδιαίτερο, συμμαζεμένο τρόπο. Θυμόταν τα πόδια της, υπέροχα, και το σχήμα των καλοφροντισμένων χεριών της. Τίποτε άλλο. Ούτε τη φωνή, ούτε το χαμόγελό της.

Την είχε παντρευτεί, γιατί οι Άρτσερ δεν ήθελαν να είναι η κόρη τους μητέρα ενός νόθου μωρού. Όταν τους είχε ανακοινωθεί η ολέθρια είδηση πως το μονάκριβο παιδί τους είχε σχέση –ή μάλλον συζούσε– με τον απαίσιο Όλιβερ Ντομπς, ο τακτοποιημένος μικρόκοσμος τους είχε γκρεμιστεί. Η κυρία Άρτσερ είχε πάθει νευρική κρίση και είχε πέσει στο κρεβάτι, αλλά ο κύριος Άρτσερ, ενθουμούμενος τη σύντομη θητεία του στον στρατό, είχε ισιώσει τη γραβάτα και τη ράχη και είχε καλέσει τον Όλιβερ για φαγητό στη λέσχη του στο Λονδίνο.

Ο Όλιβερ ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση με απάθεια, αν και την έβρισκε λίγο διασκεδαστική, κι έτσι συμμετείχε στη συνάντηση με την αποστασιοποίηση ενός απολύτως αμερόληπτου παρατηρητή. Μάλιστα του είχε φανεί εντελώς εξω-

πραγματική, σαν σκηνή από παλιομοδίτικο θεατρικό έργο.

Η μοναχοκόρη του, είχε πει ο κύριος Άρτσερ, αντιμετώπιζε μια εξαιρετικά σοβαρή κατάσταση. Πάντα είχε μεγάλα σχέδια για εκείνη. Δεν είχε την πρόθεση να τον κατηγορήσει – οι εκ των υστέρων διαπιστώσεις δεν ωφέλησαν ποτέ κανέναν. Ήξερε ότι ο Όλιβερ προερχόταν από καλή οικογένεια και γνώριζε ότι πήγε σε εξαιρετικό σχολείο, άρα δεν υπήρχε λόγος να εργάζεται σε street food, σωστά;

Ο Όλιβερ είχε απαντήσει πως ναι, υπήρχε. Ήταν συγγραφέας, και η δουλειά στο street food δεν ήταν καθόλου απαιτητική· τον συντηρούσε ώστε να μπορεί να γράφει.

Ο κύριος Άρτσερ είχε καθαρίσει τον λαιμό του ξανά και είχε αναφερθεί στους γονείς του Όλιβερ, και ο Όλιβερ είχε πει στον κύριο Άρτσερ πως οι γονείς του, που ζούσαν στο Ντόρσετ, δεν ήταν μόνο φτωχοί, αλλά και ανυποχώρητοι. Ζώντας με τη στρατιωτική σύνταξη του πατέρα του, είχαν αρνηθεί τα πάντα προκειμένου να συγκεντρώσουν τα απαραίτητα χρήματα για να τον στείλουν σε ιδιωτικό σχολείο. Όταν επιτέλους είχε αποφοιτήσει στα δεκαεπτά του, είχαν επιχειρήσει, συντετριμμένοι, να τον πείσουν να ακολουθήσει μια συνετή, συμβατική καριέρα: Να καταταγεί στον στρατό ή στο ναυτικό, για παράδειγμα. Να γίνει ορκωτός λογιστής, τραπεζικός, δικηγόρος. Μόνο που ο Όλιβερ μόνο συγγραφέας μπορούσε να γίνει – εξάλλου, ήταν ήδη συγγραφέας. Αφού επιτέλους το πήραν απόφαση, έنيψαν τας χείρας τους, τον αποκλήρωσαν, και δεν επιχειρήσαν ποτέ ξανά να έρθουν σε επαφή μαζί του, κρατώντας του μούτρα μια ζωή.

Η προσέγγιση μέσω των γονιών, λοιπόν, δεν έπιανε στην περίπτωση του Όλιβερ. Ο κύριος Άρτσερ δοκίμασε άλλον τρόπο. Αγαπούσε ο Όλιβερ την Τζανέτ; Θα ήταν καλός σύζυγος για εκείνη;

Ο Όλιβερ είχε απαντήσει πως δεν πίστευε ότι θα ήταν καλός σύζυγος, γιατί ήταν πάμφτωχος.

Ο κύριος Άρτσερ καθάρισε για τρίτη και τελευταία φορά τον λαιμό του και μπήκε στο κυρίως θέμα. Αν ο Όλιβερ συμφωνούσε να παντρευτεί την Τζανέτ και να προσφέρει στο παιδί έναν νόμιμο πατέρα, τότε εκείνος, ο κύριος Άρτσερ, θα φρόντιζε... εεε... από οικονομική άποψη, το νεαρό ζευγάρι να έχει την απαραίτητη στήριξη.

«Για πόση στήριξη μιλάμε;» είχε ρωτήσει ο Όλιβερ. Και ο κύριος Άρτσερ είχε εξηγήσει, κοιτώντας απέναντί του τον Όλιβερ στα μάτια, στριφογυρίζοντας το ποτήρι με το κρασί, ισιώνοντας ένα μαχαίρι, θρυμματίζοντας ένα ψωμάκι. Όσπου να τελειώσει, το σερβίτσιο του ήταν ένα χάλι, αλλά ο Όλιβερ είχε συνειδητοποιήσει ότι αυτό ήταν καλό.

Αν έμενε στο διαμέρισμα της Τζανέτ στο Λονδίνο, με σταθερό εισόδημα ένα ποσό που θα έμπαινε στον λογαριασμό του κάθε μήνα βρέξει-χιονίσει, θα σταματούσε να δουλεύει και θα τελείωνε το θεατρικό που έγραφε. Είχε ήδη ένα βιβλίο έτοιμο, αλλά βρισκόταν ακόμη στο γραφείο του ατζέντη· και το θεατρικό ήταν ειδική περίπτωση, έπρεπε να αποφισωθεί σε αυτό πριν του ροκανίσει την ψυχή σαν καρκίνος. Έτσι ήταν το γράψιμο για τον Όλιβερ. Δεν ήταν ποτέ ευτυχισμένος αν δε ζούσε δυο ζωές: την πραγματική, με γυναίκες, φαγητό και ποτό σε παμπ με φίλους· και την άλλη, με τους ήρωές του, που ήταν πιο ζωντανοί και συμπαθείς από οποιονδήποτε άλλον είχε συναντήσει στο πλαίσιο της καθημερινότητάς του. Και, πάντως, ήταν πολύ πιο ενδιαφέροντες από τους Άρτσερ.

Πάνω από το τραπέζι με το φαγητό, οι δύο άντρες είχαν δώσει τα χέρια. Αργότερα, η συμφωνία είχε επικυρωθεί με επιστολές και συμβόλαια και υπογραφές σε δικηγορικά γρα-

φεία. Η Τζανέτ και ο Όλιβερ παντρεύτηκαν πάραυτα με πολιτικό γάμο, και τίποτε άλλο δεν ένοιαζε πια τους Άρτσερ. Η συμμαχία δεν κράτησε πάνω από μερικούς μήνες. Πριν καν γεννηθεί το παιδί, η Τζανέτ επέστρεψε στους γονείς της. Είχε πει πως την ανία μπορούσε να την ανεχτεί, το ίδιο και τη μοναξιά, αλλά η κακοποίηση και η σωματική βία ξεπερνούσαν τα όρια της αντοχής της.

Ο Όλιβερ ούτε καν κατάλαβε πότε έφυγε. Ο ίδιος παρέμεινε στο διαμέρισμά της και ανενόχλητος τελείωσε το θεατρικό. Έστερα μάζεψε τα πράγματά του, κλείδωσε την πόρτα και έστειλε το κλειδί στην Τζανέτ. Στη συνέχεια, πήρε το αεροπλάνο και έφυγε για την Ισπανία. Εκεί ήταν όταν γεννήθηκε το παιδί, αλλά και αργότερα, όταν διάβασε σε κάποια παλιά εφημερίδα για το αεροπορικό δυστύχημα στη Γιουγκοσλαβία και τον θάνατο της πρώην συζύγου του. Στο μεταξύ, η Τζανέτ δεν ήταν για εκείνον τίποτα περισσότερο από μια παλιά γνώριμη και ανακάλυψε πως η τραγωδία δεν τον είχε συγκινήσει στο ελάχιστο. Η Τζανέτ ανήκε στο παρελθόν.

Άλλωστε, εκείνη την περίοδο ήδη έγραφε το δεύτερο μυθιστόρημά του. Έτσι λοιπόν σκέφτηκε την Τζανέτ για πέντε λεπτά περίπου κι ύστερα βυθίστηκε ξανά στον κόσμο των απείρωσ πιο συναρπαστικών ηρώων που στριφογυρνούσαν στο μυαλό του.

Όταν η Χέλγκα ξανακατέβηκε, ο Όλιβερ είχε επιστρέψει στην κουζίνα. Καθόταν δίπλα στο παράθυρο, με την πλάτη στον ήλιο, και απολάμβανε την μπίρα του. Η πόρτα άνοιξε και πρόβαλε η γυναίκα κρατώντας το παιδί στην αγκαλιά της. Ήταν πιο μεγαλόσωμο απ' ό,τι είχε φανταστεί ο Όλιβερ. Φορούσε κόκκινη φόρμα με σαλιάρια και λευκό πουλοβεράκι. Τα μαλ-

λιά του είχαν χρυσοκόκκινο χρώμα, σαν ολοκαίνουριο σεντ, αλλά το πρόσωπό του δε φαινόταν, γιατί ήταν χωμένο στον ελκυστικό λαιμό της Χέλγκα.

Η Χέλγκα χαμογέλασε στον Όλιβερ πάνω από τον ώμο του Τόμας.

«Είναι ντροπαλός. Του είπα ότι έχουμε επισκέπτη, αλλά δε θέλει να σε κοιτάξει». Έσκυψε λίγο και είπε στο μικρό αγόρι: «Κοίτα, χαζούλη. Είναι καλός άνθρωπος. Ήρθε να φάμε μαζί».

Το παιδάκι διαμαρτυρήθηκε με έναν ήχο που θύμιζε μουγκανητό, και έχωσε το κεφάλι του πιο βαθιά στον λαιμό της Χέλγκα. Η κοπέλα γέλασε, πλησίασε το παιδικό κάθισμα και τον έβαλε να καθίσει, με αποτέλεσμα ο μικρός να αναγκαστεί να την αφήσει. Ύστερα αντάλλαξαν βλέμματα με τον Όλιβερ. Το αγόρι είχε γαλάζια μάτια και έδειχνε γεροδεμένο. Ο Όλιβερ δεν ήξερε και πολλά από παιδιά. Βασικά, δεν ήξερε τίποτα.

«Γεια».

«Πες γεια, Τόμας», τον προέτρεψε η Χέλγκα. «Δεν του αρέσει να μιλά», πρόσθεσε μετά από λίγο.

Ο Τόμας είχε καρφώσει το βλέμμα στον άγνωστο άντρα. Το μισό του πρόσωπο ήταν κόκκινο, επειδή το πίεζε στο μαξιλάρι όση ώρα κοιμόταν. Μοσχοβολούσε σαπούνη. Η Χέλγκα στερέωσε μια πλαστική σαλιάρα γύρω από τον λαιμό του, αλλά ο μικρός δεν έπαιρνε τα μάτια του από τον Όλιβερ.

Η Χέλγκα πήγε στην ηλεκτρική κουζίνα να φέρει το γεύμα τους. Έβγαλε από το φούρνο μια πίτα του βοσκού και ένα πιάτο με λαχανάκια Βρυξελλών. Έβαλε λίγο από το φαγητό σε ένα στρογγυλό πιάτο, το έλιωσε με ένα πιρούνι και το τοποθέτησε στον δίσκο του παιδικού καθίσματος του Τόμας. «Τώρα τρώγε», είπε και έβαλε το κουτάλι στο χεράκι του.

«Μόνος του τρώει;» ρώτησε ο Όλιβερ.

«Φυσιικά. Είναι δύο ετών, όχι μωρό. Καλά δε λέω, Τόμας; Δείξε στον κύριο πώς τρωσ το φαγητό σου».

Η απάντηση του Τόμας ήταν να αφήσει κάτω το κουτάλι. Τα γαλάζια του μάτια παρέμεναν καρφωμένα στον Όλιβερ, και ο Όλιβερ είχε αρχίσει να νιώθει αμήχανα.

«Έλα», είπε. Άφησε κάτω την μπίρα, άπλωσε το χέρι, πήρε το κουτάλι, το γέμισε με λιωμένο κρέας και πατάτα και το πλησίασε στο στόμα του Τόμας. Ο Τόμας άνοιξε το στόμα και η μπουκιά εξαφανίστηκε. Ακόμη και την ώρα που μασουλούσε, το αγοράκι δεν έλεγε να πάρει τα μάτια του από τον Όλιβερ, ο οποίος τον ξανατάισε. Ο Τόμας καταβρόχθισε την μπουκιά και χαμογέλασε. Βέβαια, το χαμόγελο οφειλόταν κατά κύριο λόγο στην πίτα του βοσκού, αλλά συγχρόνως φάνηκε και μια καλοβαλμένη διπλή σειρά από μικρά μαργαριταρένια δοντάκια.

Η Χέλγκα, που εκείνη την ώρα ακουμπούσε το πιάτο του Όλιβερ μπροστά του, πρόσεξε το χαμόγελο.

«Για δεξ, έπιασε φιλιές». Έφερε και δεύτερο πιάτο και κάθισε στην κεφαλή του τραπεζιού για να μπορεί να βοηθά τον Τόμας. «Είναι πολύ φιλικό αγοράκι».

«Τι κάνει όλη μέρα;»

«Παίζει, κοιμάται, και το απόγευμα πάει βόλτα με το καροτσάκι. Συνήθως με την κυρία Άρτσερ, αλλά σήμερα θα τον πάω εγώ».

«Ασχολείται με βιβλία και τέτοια;»

«Ναι, του αρέσουν τα εικονογραφημένα, αλλά μερικές φορές τα σκίζει».

«Παιχνίδια έχει;»

«Αυτοκινητάκια και τουβλάκια. Δεν του αρέσουν τα αρκουδάκια, τα λαγουδάκια, γενικά τα πάνινα ζωάκια. Δεν τον συ-

γκινούν καθόλου τα λούτρινα – μάλλον τον απωθει ό,τι μοιάζει με γούνα. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε...»

Ο Όλιβερ άρχισε να τρώει την πίτα, που έκαιγε. Ήταν νοστιμότατη.

«Ξέρεις από μωρά;» τη ρώτησε.

«Στη Σουηδία, στο σπίτι μου, έχω μικρότερα αδέρφια».

«Τον συμπαθείς τον Τόμας;»

«Ναι, είναι καλός». Κοίταξε το παιδάκι και έκανε έναν μορφασμό. «Καλός είσαι, έτσι δεν είναι, Τόμας; Και δεν κλαίει όλη την ώρα όπως άλλα παιδιά».

«Πρέπει να είναι κάπως βαρετό να τον μεγαλώνουν οι παππούδες του».

«Είναι πολύ μικρός για να ξέρει τι είναι ανιαρό και τι όχι».

«Θα του φανεί ανιαρό, ωστόσο, όταν μεγαλώσει».

«Όταν ένα παιδί είναι μόνο του, πάντα είναι θλιμμένο. Υπάρχουν όμως και άλλα παιδιά στο χωριό. Θα κάνει φίλους».

«Εσύ; Έχεις φίλους;»

«Είναι και μια άλλη νταντά. Πηγαίνουμε μαζί στα μαθήματα».

«Δεν έχεις αγόρι;»

Χαμογέλασε και φάνηκαν τα λακκάκια της.

«Το αγόρι μου είναι πίσω στην πατριίδα, στη Σουηδία».

«Σίγουρα του λείπεις».

«Αλληλογραφούμε. Είναι μόνο για έξι μήνες. Μόλις περάσουν θα επιστρέψω στη Σουηδία».

«Και ο Τόμας τι θα απογίνει;»

«Φαντάζομαι πως η κυρία Άρτσερ θα βρει άλλη νταντά. Θα θέλατε λίγη πίτα ακόμη;»

Μετά το φαγητό, ήρθε η ώρα για το επιδόρπιο: φρούτα, γιαούρτι ή τυρί. Ο Τόμας έφαγε γιαούρτι. Ο Όλιβερ ξεφλού-

δισε ένα πορτοκάλι. Η Χέλγκα, όρθια μπροστά στην κουζίνα, έψηγε καφέ.

«Στο Λονδίνο ζείτε;» ρώτησε τον Όλιβερ.

«Ναι, σε ένα ισόγειο διαμέρισμα κοντά στην οδό Φούλαμ».

«Εκεί θα πάτε τώρα;»

«Ναι. Είμαι μία εβδομάδα στο Μπρίστολ».

«Για διακοπές;»

«Ποιος πάει στο Μπρίστολ για διακοπές τον Φεβρουάριο; Όχι, ανεβάζουν ένα θεατρικό μου στο θέατρο Fortune. Πήγα να κάνω κάτι αλλαγές της τελευταίας στιγμής. Οι ηθοποιοί παραπονιόντουσαν ότι δεν μπορούσαν να προφέρουν κάποιες φράσεις».

«Συγγραφέας είστε!» Γούρλωσε τα μάτια της. «Γράφετε θεατρικά έργα; Και τα ανεβάζουν σε σκηνή; Πρέπει να είστε πολύ καλός».

«Έτσι θέλω να πιστεύω». Μπουκώθηκε με φέτες πορτοκαλιού. Η γεύση τους, η πικρή αφάδα της φλούδας τού θύμισε Ισπανία. «Αυτό όμως που πραγματικά έχει σημασία είναι τι πιστεύουν οι άλλοι. Οι κριτικοί, και όσοι πληρώνουν για να πάνε στο θέατρο».

«Πώς το λένε το έργο;»

«*Κάλπικος Παράς*. Και μη με ρωτήσεις τι πραγματεύεται, γιατί δεν προλαβαίνω να σου πω τώρα».

«Και το αγόρι μου γράφει. Γράφει άρθρα ψυχολογίας στο περιοδικό του Πανεπιστημίου».

«Σίγουρα θα είναι εξαιρετικά τα κείμενά του».

«Δεν είναι, όμως, το ίδιο με το να γράφεις θεατρικά έργα».

«Όχι. Καμία σχέση».

Ο Τόμας είχε τελειώσει το γιαούρτι του. Η Χέλγκα καθάρισε το πρόσωπό του, έβγαλε τη σαλιάρα του και τον σήκωσε από το παιδικό κάθισμα. Το αγόρι πήγε και στάθηκε

δίπλα στον Όλιβερ και ακούμπησε τα χέρια του πάνω στα γόνατά του για να ισορροπήσει. Μέσα από το φθαρμένο του τζιν, ο Όλιβερ μπορούσε να νιώσει τη ζεστασιά τους, την πίεση των μικροσκοπικών δαχτύλων. Το αγόρι σήκωσε τα μάτια, κοίταξε τον Όλιβερ και χαμογέλασε ξανά – ένα χαμόγελο πλατύ, με λακκάκια και μικρά δοντάκια. Σήκωσε το χέρι και άγγιξε τα γένια του Όλιβερ, και εκείνος έσκυψε για να μπορέσει να τον φτάσει. Ο Τόμας γέλασε. Ο Όλιβερ τον πήρε αγκαλιά και τον έβαλε στο γόνατό του. Τον ένιωθε σίγουρο, ζεστό.

Η Χέλγκα έδειχνε ικανοποιημένη με όλες αυτές τις φιλικές προσεγγίσεις.

«Ορίστε, έκανε φίλους! Αν φέρω ένα βιβλίο θα μπορούσατε να του δείξετε τις εικόνες όση ώρα θα βάζω τα πιάτα στο πλυντήριο; Ύστερα πρέπει να τον πάω βόλτα».

Ο Όλιβερ είχε αποφασίσει να φύγει, αλλά είπε «εντάξει». Έτσι, η Χέλγκα πήγε να βρει ένα βιβλίο, ενώ ο Όλιβερ και ο Τόμας έμειναν μόνοι.

Ο Τόμας είχε μαγευτεί από τα γένια του. Ο Όλιβερ τον σήκωσε ώστε να σταθεί πάνω στο γόνατό του και τα μάτια τους ήρθαν στο ίδιο ύψος. Ο Τόμας τράβηξε τα γένια του. Ο Όλιβερ τσίριξε. Ο Τόμας γέλασε. Προσπάθησε να τα ξανατραβήξει, μα ο Όλιβερ του έπιασε το χέρι και το κράτησε. «Πονάει, βρε άτιμο!» Ο Τόμας τον κοίταξε κατάματα και ο Όλιβερ είπε γλυκά: «Ξέρεις ποιος είμαι;» Και ο Τόμας ξαναγέλασε, σαν να είχε ακούσει κάτι τρομερά αστείο.

Η Χέλγκα επέστρεψε με το βιβλίο και το άφησε στο τραπέζι – ένα μεγάλο βιβλίο με έντονα χρώματα και ζώα του αγροκτήματος στο γυαλιστερό του εξώφυλλο. Ο Όλιβερ το άνοιξε σε μια τυχαία σελίδα, και ο Τόμας ξανακάθισε στα γόνατά του και έσκυψε προς το τραπέζι για να ρίξει μια ματιά

στις εικόνες. Κι ενώ η Χέλγκα μάζευε τα πιάτα και καθάριζε το ταψί από τα υπολείμματα της πίτας του βοσκού, ο Όλιβερ γύριζε τις σελίδες, έλεγε τα ονόματα των ζώων και έδειχνε το αγροτόσπιτο, την καγκελόπορτα, το δέντρο και τον σανό. Όταν έφτασαν στην εικόνα ενός σκύλου, ο Τόμας γάβγισε. Και όταν είδε μια αγελάδα, μιμήθηκε το μουγκανητό τους. Ήταν πολύ ευχάριστη η ατμόσφαιρα.

Τότε η Χέλγκα ανακοίνωσε πως ήταν ώρα ο Τόμας να πάει επάνω και να φορέσει τα ρούχα του για να βγουν έξω· έτσι, τον πήρε αγκαλιά και έφυγαν. Ο Όλιβερ κάθισε και τους περίμενε να ξανακατέβουν. Κοίταξε τη συγυρισμένη κουζίνα, τον νοικοκυρεμένο κήπο και σκέφτηκε πως όταν έφευγε η Χέλγκα και ερχόταν η νέα νταντά, το μοτίβο θα επαναλαμβανόταν ώσπου να πάει ο Τόμας οκτώ ετών, οπότε θα τον έστελναν σε κάποιο ακριβό και μάλλον άχρηστο οικοτροφείο. Φαντάστηκε τον γιο του στριμωγμένο, κατηγοριοποιημένο, παιγιδευμένο στον μίαντα της συμβατικής εκπαίδευσης, φορτωμένο προσδοκίες για σωστές φιλίες και αποδεκτά παιχνίδια και αναγκασμένο να αποδεχτεί αδιαμαρτύρητα την τυραννία μιας ασήμαντης παράδοσης.

Ο Όλιβερ είχε ξεφύγει από μια τέτοια μοίρα. Στα δεκαεπτά του την είχε κάνει, αλλά μόνο γιατί ήταν ήδη εξοπλισμένος με την πένα του, από τη μια πλευρά, και την αποφασιστικότητα του, από την άλλη· μια επίμονη αποφασιστικότητα να περάσει το δικό του.

Πώς θα τα κατάφερνε, όμως, ο Τόμας;

Η ερώτηση τον έκανε να αισθανθεί άβολα, και την απέρριψε ως υποθετική. Δεν τον αφορούσε σε ποιο σχολείο θα πήγαινε ο Τόμας· και δεν είχε και καμιά σημασία στο κάτω κάτω της γραφής. Άναψε τσιγάρο και άνοιξε το βιβλίο του Τόμας σε μια τυχαία σελίδα, σηκώνοντας το εξώφυλλο. Πάνω

στο λευκό διάφανο φύλλο, με μαύρο μελάνι, είδε τον κομψό γραφικό χαρακτήρα της κυρίας Άρτσερ.

*Στον Τόμας Άρτσερ
Για τα γενέθλια των δύο του χρόνων.
Από τη γιαγιάκα*

Αλλά, ξαφνικά, είχε σημασία. Τον κυριέυσε τέτοια οργή, που αν η μητέρα της Τζανέτ βρισκόταν δίπλα του θα της ορμούσε – με λόγια που μόνο αυτός ήξερε να χρησιμοποιεί με τις γροθιές του αν χρειαζόταν.

Δε λέγεται Τόμας Άρτσερ, παλιοϋποκρίτρια. Τόμας Ντομπς είναι το όνομά του. Και είναι γιος μου.

Όταν η Χέλγκα ξανακατέβηκε κρατώντας στην αγκαλιά της τον Τόμας που φορούσε κάτι σαν στολή του σκι και μάλλινο καπέλο με μια φουντίτσα, ο Όλιβερ την περιμένε ήδη στο χολ. Είχε βάλει το παλτό του και είπε: «Πρέπει να πηγαίνω. Πρέπει να επιστρέψω στο Λονδίνο».

«Ναι, φυσικά».

«Και ευχαριστώ για το γεύμα. Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου».

«Θα πω στην κυρία Άρτσερ ότι περάσατε».

Ένα πλατύ χαμόγελο άρχισε να σχηματίζεται στα χείλη του.

«Ναι. Σε παρακαλώ».

«Μόνο που... δεν ξέρω το όνομά σας... για να της το πω».

«Απλά πες Όλιβερ Ντομπς».

«Μάλιστα, κύριε Ντομπς». Κοντοστάθηκε στη βάση της σκάλας και ύστερα είπε: «Πρέπει να πάω να πάρω το καρο-

τσάκι και το πανωφόρι μου από την γκαρνταρόμπα. Θα κρατήσετε μια στιγμή τον Τόμας;»

«Φυσικά».

Πήρε το παιδί από την αγκαλιά της και το σήκωσε στον ώμο του.

«Δε θα αργήσω, Τόμας», τον καθησύχασε η Χέλγκα. Έκανε μεταβολή, κατευθύνθηκε στον διάδρομο κάτω από τη σκάλα και χάθηκε πίσω από μια πόρτα με τζάμια.

Όμορφο, αφελές, ανόητο κορίτσι... Ευχήθηκε να μην της φερθούν πολύ άσχημα. Άργησε όσο θες, γλυκιά μου.

Κουβαλώντας τον γιο του, διέσχισε το χολ, άνοιξε την κίτρινη εξώπορτα, κατέβηκε τα σκαλοπάτια και μπήκε στο αυτοκίνητό του.

Η Χέλγκα άκουσε το αυτοκίνητο να κατηφορίζει τον δρόμο, αλλά δεν κατάλαβε πως ήταν του Όλιβερ. Όταν επέστρεψε με το καροτσάκι, δεν υπήρχε ούτε ίχνος του άντρα και του παιδιού.

«Κύριε Ντομπς;»

Ο Όλιβερ είχε αφήσει την εξώπορτα ανοιχτή, και στο σπίτι είχε τρυπώσει το τσουχτερό απογευματινό κρύο.

«Τόμας;»

Αλλά το μόνο που υπήρχε έξω ήταν το άδειο πεζοδρόμιο και ο έρημος δρόμος.

Όλιβερ Ντομπς ήταν πρώτα θεατρικός συγγραφέας και μετά άνθρωπος. Γι' αυτόν οι άλλοι δεν ήταν παρά εργαλεία για να κάνει τη δουλειά του και να πετυχαίνει τους στόχους του. Παρόλο που είχε ραγίσει την καρδιά της Βικτόρια Μπράντσο, όταν εμφανίστηκε στο κατώφλι της με τον δίχρονο γιο του αγκαλιά, εκείνη δεν μπόρεσε να του κλείσει την πόρτα και να τον διώξει. Τώρα οι τρεις τους ξεκινούν για μια ανοιξιάτικη εκδρομή σ' ένα κάστρο στη Σκωτία. Εκεί η Βικτόρια θα συναντήσει τον ιδιοκτήτη και θα συνειδητοποιήσει ότι τα κοιμισμένα συναισθήματά της θα ξυπνήσουν και πάλι.

*Από τη ρομαντική πένα της Ρόζαμουντ Πίλτσερ
μια ιστορία για μια γυναίκα που μαθαίνει να συγχωρεί
τον πρώην αγαπημένο της, αλλά και τον εαυτό της,
όταν τον συνοδεύει σ' ένα ταξίδι όπου ανακαλύπτει
ότι ο έρωτας είναι πάντα μια πιθανότητα.*

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20697

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η